

סוגרים שבוע

מתוך הפרשה

תקציר הפרשה: הדלקת הנרות במשכן * הבדלת אהרון ובניו לכהונה * בגדי הכהנים: אפוד, חושן, מעיל וציץ – לכהן גדול. ולכהן הדיוט: כתונת, מצנפת, אבנט ומכנסיים * ציווי על שבעת ימי המילואים * עולת התמיד * מזבח הקטורת

מי צריך בגדים?

למה בני אדם מתלבשים? יש שיגידו, כדי להגן על הגוף מפגעי מזג האוויר. השמש קופחת והקור חודר, צריך שיכבה חוצצת כדי לשמור על הגוף. התשובה הזו נכונה, אבל רק באופן חלקי. הזמן, הכסף ותשומת הלב האדירה שבני אדם משקיעים במה שהם לבשים, מורים שיש כאן משהו הרבה יותר משמעותי. שלא לדבר על תעשיית האופנה האדירה המגלגלת עשרות מיליונים בשנה, רק מהשאלה איזו סוג של בד תעטי על גופך, ומה תהיה צורתו וצבעו.

כשאנחנו שואלים את עצמנו איך התורה מתייחסת לבגדים אנו מגלים דבר מעניין. מי שייפתח את ספר בראשית ויתעניין מה לבשו אדם וחוה אי שם בגן עדן, יגלה ש... כלום. "ויהיו שניהם עירומים האדם ואשתו ולא יתבוששו" (בראשית ב, כה). הפעם הראשונה בה הרגישו צורך להתלבש הייתה רק אחרי החטא הראשון – כשאכלו מעץ הדעת. מדוע? מה הקשר בין הדברים?

אם נשאל אדם, כל אדם, מה יותר חשוב – מה שבפנים או מה שבחוץ? האישיות של האדם, הנפש, התכונות שלו - או איך שהוא נראה מבחוץ? כולם יגידו – "ברור שמה שבפנים!". אולם בפועל כמה אנרגיות ותשומת לב אנשים משקיעים בגוף ובמראה שלהם, וכמה הם מקדישים כדי לפתח את האישיות והתכונות הטובות שלהם?

לגוף האנושי, יש כוח משיכה מאוד חזק. בקלות רבה האדם עלול ללכת שבי אחריו ולשכוח את מה שבפנים. את הנפש, את האישיות, את הנשמה. זה הרי בדיוק מה שקרה שם בחטא עץ הדעת - "ותרא האישה כי טוב העץ למאכל וכי תאוה הוא לעיניים..." היופי החיצוני היה כל כך מסנוור עד שגרם לה לשכוח שהפרי הזה אסור ואינו מיועד להם.

פרשת השבוע שלנו עוסקת הרבה מאוד בבגדים ומספרת על בגדי הכהונה: "ועשית בגדי קודש לאהרון אחיך לכבוד ולתפארת" (שמות כח, ב). בגדים נועדו קודם כל להחזיר לאנושות את האיזון שאבד לה. להסתיר מעט את הגוף וקסמו, כדי לתת מקום לצד הפנימי – לנשמה, להתבטא. איננו מתנגדים לגוף או מתביישים בו, אבל אנחנו גם לא רוצים שהוא ישתלט על הבמה. ולא יאפשר לדברים עמוקים יותר להופיע. תפקיד הבגד הוא לעמעם מעט את הסינוור של החיצוניות כדי לאפשר לפנימיות להאיר.

מספרים ש...

להיות כמו מישהו אחר...

מאז שהייתי ילד קטן לא רציתי להיות אני. רציתי להיות כמו ערן כהן, וערן כהן אפילו לא היה חבר שלי. הלכתי כמוהו, דיברתי כמוהו, ונרשמתי אפילו לאותו בית ספר תיכון שאליו הוא נרשם. בתיכון ערן כהן השתנה. הוא התחיל להסתובב עם שי צור. הוא הלך כמו שי צור, הוא דיבר כמו שי צור. זה בלבב אותי. ומצאתי את עצמי הולך כמו ערן כהן שמדבר והולך כמו שי צור. ואז זה פתאום היכה בי!! שי צור הולך ומדבר כמו רועי שדות ורועי שדות הולך ומדבר כמו יואב היימן. אז הנה אני הולך ומדבר כמו ערן כהן, שמחקה את שי צור, שהוא ורסיה של רועי שדות, שמנסה ללכת ולדבר כמו יואב היימן. ואת מי אתם חושים שיואב היימן מחקה? מכל האנשים הוא מחקה את אבי אשכנזי שהולך ומדבר... כמוני.

נקודות למחשבה: מה גורם לנו לרצות להיות כמו מישהו אחר? מה אנחנו מרוויחים מזה? ומה מפסידים? איך אפשר להשתחרר מהתלות הזו? מה הבדל בין הקינאה ה'רעה' לבין הקנאה היחובית? שעליה נאמר "קינאת סופרים תרבה חוכמה"?

פיתחים שולחן שאלות לדיון משפחתי

* **כוהנים** – "לְקַדְּשׁוּ לְכֹהֲנָיו לִי" (כח, ג) – למה צריך קבוצה מצומצמת של אנשים שרק היא תעשה את העם בעבודה במקדש? מדוע אי אפשר שכל עם ישראל יזכה במלאכת הקודש? במידה ואינך כזה – אם הבחירה הייתה בידך – האם היית רוצה להיות כהן ולעבוד במקדש?

* **"הבגד עושה את האדם"** – "וְאַתָּה הַבְּגָדִים אֲשֶׁר יַעֲשׂוּ" (כח, ד) – בגדים לא נועדו רק להגן ממזג האוויר. תעשיית האופנה היא אחת החזקות בעולם, ובני אדם משקיעים זמן למכביר וסכומי עתק רק כדי להיראות טוב ולהופיע בפומבי בצורה מרשימה. מה המקום שהלבוש תופס בחיים שלך? מה היחס בין איך שאתה/מתלבשת/לאיך שאתה מבפנים?

* **צדיקים** – "וְאַתָּה הַקָּרֵב אֲלֶיךָ אֶת אֶהְרֹן אֹזִיָּהוּ" (כח, א) – האם עבודת ה' והקשר אל הקב"ה של האדם צריכים לעבור דרך מישהו אחר (צדיק, אדמו"ר, רב גדול)? מה היתרונות והחסרונות של המצב הזה? איך אתם נוהגים באופן אישי?